

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

“Ir Petras išli-
pęs iš laivelio, ē-
jo viršum van-
dens, kad ateitų
pas Jėzų. Bet,
pamatęs v ē j o
smarkumą, išsi-
gando ir, pradē-
jęs skęsti, sušū-
ko, sakydamas:
Viešpatie, gelbėk
mane! Jėzus, to-
lydžio ištiesęs
ranką nutvėrė jį
ir tarė: Žmogau
menko tikėjimo,
kam abejojai?”
(Mato 14, 29-32)

SEKMINIŲ SEKMADIENIS

LEKCIJA

Apašt. Darb. 2, 1—11

S EKMINIŲ dienos atėjus, visi buvo draug toje pačioje vietoje. Štai ūmai pasigirdo iš dangaus ūžimas, lyg-kaud kilstančio smarkaus vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. Jiems pasirodė pasidalinę tarsi ugnies liežuviai, ir ant kiekvieno iš jų nusileido po vieną. Visi jie pasidarė pilni šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti visokiomis kalbomis, taip kaip šventoji Dvasia jiems davė prabilti. Jeruzalėje buvo apsigyvenusių žydų, žmonių dievobaimingų iš visų po dangumi esančiųjų tautų tarpo. Kilus ūžimui, susiėjo minia ir nežinojo, ką manyti, nes kiekvienas girdėjo juos kalbančius savo kalba. Visi buvo begalo nustebę ir kalbėjosi tarp savęs. Štai, argi ne visi šitie, kurie kalba, galiliejiečiai? Tai kaip gi kiekvienas mūsų girdime savo gimtąją kalbą. Mes partai, mēdai, elamiečiai, Mēzopotamijos, Judiejos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, Prygijos ir Pampylijos, Aigipto ir prie Kyrēnos esančiojo Lybijos krašto gyventojai, ateiviai romēnai, kaip žydai, taip ir naujaticiai, krētiečiai ir arabai, girdime juos mūsų kalbomis skelbiančius didžius Dievo veikalus.

EVANGELIJA

Jono 14, 23—31

A NUO metu Jėzus tarė savo mokytiniams: Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę. Kas manęs nemyli, tas mano žodžių nelaiko; žodžiai gi, kuriuos jūs girdėjote, ne mano, bet to, kurs yra mane siuntęs, Tėvo. Tai aš jums kalbėjau, pasilikdamas pas jus. Ramintojas gi, šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, jis jus viso išmokins ir primins jums visa, ką tik aš jums kalbėjau. Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tegul jūsų širdis nenusi-gąsta ir tenebijo. Girdėjote, kad aš jums sakiau: Aš einu ir ateinu pas jus. Jei mylėtumėte mane, jūs juk džiaugtumėtės, kad aš einu pas Tėvą, nes Tėvas didesnis už mane. Ir dabar aš jums tai pasakiau pirm, nekaip įvyko, kad įvykus tikėtumėte. Jau nebedaug aš kalbėsiuos su jumis. Nes ateina šio pasaulio kunigaikštis; manyje jis nieko neturi, bet kad pasaulis pažintų, kad aš myliu Tėvą ir taip darau, kaip Tėvas man įsakė.

“Nė vienas, kurs prideda ranką prie arklo ir dairosi atgal, netinka Dievo karalystei!” Luk, 9, 62.
Šv. Tomas Akviniētis giesmėje

apie Šv. Sakramentą pasakė:
Kiek gali gerbti, tiek bandyki,
Nes Jis virš visos garbės,
Net garbint neužtenki.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Sūnus ir Motina

KAI tekančios saulės spinduliai paliečia žemę, kai saulė vidurdienį skelbia, kai ji nusileidusi gęsta vakaruose, — prabyla bokštuos bažnyčių varpai. Kryžiaus ženklų pažymėti, klaupkit maldai, garbinkit Sūnų ir Motiną.

Lenkias galvos, šnabžda lūpos: Sveika, Marija! Tu tarp moterų pagirta ir pagirtas Tavo Sūnus — Jėzus.

Angelo “Sveika, Marija” — atidengė Dievo paslaptis Lelijai. Josios skaisčių lūpų žodis — teesie sujungė dangų su žeme: Dievas savo Sūnų davė Marijai, kad Jis per Ją būtų žmogaus Sūnum.

Nuo šiol Sūnų ir Jo Motiną visi kartu garbina. Su meilinga nuostaba žiūrim, kaip Sūnus Motiną sveikina, kaip Motina Sūnui lenkiasi, kaip Jį garbina. Iš Motinos mokomės kaip Jos Sūnų garbinti; iš Sūnaus — kaip Motiną mylėti. Iš Judviejų išmokom džiaugtis, aukotis ir kentėti.

Marijos “teesie” šaltą nuodėmingą žemę atgaivino Dievo Žodžio dvelkimu. Per Ją Dievas gyvena žmonių tarpe ir kalbasi su jais, kaip anuomet Rojuje su pirmaisiais mūsų tėvais. Todėl pagirta Ji ir palaimintas Jis — Motina ir Sūnus.

Marijos žodis “teesie” — perkūnais trenkė į pragaro gelmes ir laisve sušvito kalinamiems Tėvams. Pradžiuo Abraomas, pralinksmėjo Adomas: Motina ir Sūnus pragarą nugalėjo. Įvyko tai, ką Dievas Rojuje pažadėjo.

Dėl Motinos žodžio — “teesie” Sūnus tvarteliu tenkinas, gyveni-

mui pasirenka sunkų darbą, skaudų vargą, kaip ir Jo Motina.

Marijos žodžiu “teesie” Sūnus visų žmonių kaltes neša, kryžiaus kančia ir mirtimi jas plauna ir savo Motiną nusidėjėliams mirdamas atiduoda. Marija ir tada krauju ir ašaromis pritvinusia šindimi sutinka ir taria — teesie.

Sūnus ir Motina savo kančių taurę išgėrė ligi dugno. Sūnus išliko klusus Dievui ligi pat Kryžiaus mirties. Motina išlaikė bandymą geriau nei auksas ugnyje. Todėl Dievas išaukštino Sūnaus vardą ant visų vardų, o Motiną vainikavo dangaus ir žemės Karaliene.

Kai prisikėlęs Sūnus savo Motiną sveikina, mes Josios vaikeliai džiaugsmo pagauti rankom plojame šaukdami:

— Dangaus Karaliene, linksminkis, Aleliuja! Tavo Sūnus prisikėlė, Aleliuja!

Staiga rintis apima mus, nes prisimename esą Sūnaus kančių kaltininkai, todėl puolę prie Marijos kojų maldaujame:

— Melski už mus Dievą, Aleliuja!

Tačiau nesame tikri, ar mūsų maldos bus išklausytos. Susirūpinę svarstome kuo Motinos širdį savęs palenkti. Štai atplasnėja pavasario gražiausias mėnuo gegužis. Vaikiškai nudžiungame ir jį, gėlių ir gyvybės atgimimo mėnesį, aukojame Skaisčios meilės Motinai. Viltis atgija mūsų širdyse, kad Motina mus išklausys ir pas Sūnų už mus užtars.

Ir tiesia į Ją rankutes maži ne-

kalti vaikeliai ir ant slenkščio karsto stovintys seneliai. Į Ją šaukiasi gyvybe verdas jaunimas ir rimtumo apgaubti vyrai. Motinos ir vaikai, sveiki ir ligoniai, laimingi ir vargo prispausti, laisvi ir kaliniai, nekaltieji ir nuodėmės palaužti, vargšai ir turtuoliai, bemoksliai ir išminčiai, valdiniai ir valdovai— visi į Ją glaudžias, visi į Ją meldžias, visi turi, ko nors prašyti. O Ji visus lygiai malonės apsiaustu gaubia, tardama: — O mano vaikai, aš myliu mane mylinčius. Palaimintas, kas mane jieško. Kas mane surado, ras gyvenimą ir sėms išganymą iš Dievo”.

Sūnus ir Motina Pijaus XI pamokymu yra kilnūs pavyzdys šeimos meilės — sugyvenimo tėvų su vaikais; pasiaukojimo motinos vaikams ir vaikų meilės tėvams ypač motinoms. Štai kodėl meilingiausios Motinos mėnesio pradžioje motinos yra savo vaikų ypatingu būdu pagerbiamos, taip vadinamoje Motinos Dienoje. Tą dieną kiekviena motina jaučiasi namų karalienė: vaikai savo tėvėio vadovaujami viens per kitą reiškia jai meilę, o už mirusias motinėles plaukia į dangų maldos sunjungtos su Šv. Mišių auka ir komunija. Visa tai įkvėpė dieviškasis Sūnus ir Jo Motina.

Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip krioklįs liūtas, ieškodamas, ką prararytų; jam priešinkitės tvirti tikėjimu. 1 Petro 5, 8—9.

Kiekvienas, kurs save augština, bus pažemintas, ir kas save žemina, bus paaukštintas. Luko 18, 14.

Marijos Mėnuo

Marijos mėnuo visų gražiausias,
Gamta atgijo, žalumas juokias;
Ir garbę skelbia Tos Nekalčiausios
Jai giesmių giesmes lakštutės, su-
kia.

Dangaus ir žemės Tu Karalienė,
Malonių jūra, gera, meilinga;
Tu neapleidi žemės vargdienio,
Tavų malonių niekam nestinga.

Šypsosi gėlės po Tavo kojų,
Jų kvapas liejas į žmonių širdis;
Ant šios žemelės atjaučiam rojų,
Kai Tavo garbei giesmeles girdim.

A. Gailiūnas

Motinai

Pasaulis tuščias būtų vis,
Kaip žemė be margų gėlių,
Be tavo, motina, širdies
Ir tavo meilės spindulių.

Tėviškės klony, prie beržų
Tave aš palikau rymoti.
Bet tavo žingsnius vis girdžiu
Mane palydint kelio plotuos.

O kad galėčiau pasikėlęs
Pavirsti baltu karveliu,
Praskristi kartą, tik kartelį
Praskrist virš tėviškės namų.

Tave nors kartą pamatyti
Apglobtą klevo paunksmės,
Ir tau, močiute, pasakyti,
Kaip sunku žemėj be tavęs.

Juoz. Almis Juragis

Tėvas ir motina, kuriuodu neatlieka savo šeimoje ir Dievo ir prigimties skirtų pareigų, yra verti visos žmonijos prakeikimo.

Ot. Henner

MELDŽIANČIOS RANKOS

YRA paprastai mokytų, išsilavinusių žmonių sakoma, kad kiekvieno mūsų, kaip individualio žmogaus, rankos yra tikroji mūsų realaus, individualio charakterio išraiška. Jos esančios gyvaisiais ženklais, aiškiausiai parodančiais ne tik kūno, bet taipogi ir dvasinį mūsų sielos arba dvasios stovį. Ši ir kitas panašias nuomones savo poemoje, įgraviruodamas, puikiai atvaizduoja garsusis prancūzų poetas Durer. Toji poema yra pavadinta: „Meldžiančios Rankos“. Ji atvaizduoja rankose įdetas dvi palmes, plonus, ilgus, tų rankų pirštus, abiejų rankų kryžiumi vieni su kitais sukabintus ir suspaustus iki pačių pirštų sujungimo; gi pačias rankas ramiai ir mandagiai kiek žemyn palenktas, kurios atsargiai ir rūpestingai kontroliuojamos, aiškiai kiekvienam tame dalyke įgudusiam žmogui parodo, koks skirtumas ir dvasinė jėga jų venomis vaikščioja. Pagaliau rankos deno neperdidelis minkštumas, ypatin-gai moterų rankose, aiškiai vaizduoja didelį kūno ir sielo „džen-te'meniškumą“, kas pagaliau reiškia, kad tokios rankos priklauso tikrai garbingos ir kuklios tos lyties asmens savininkui.

Tas poetas Durer, štai ką apie tai savo atsiminimuose pasakoja:

“Kiek tai laiko atgal, pradeda poetas Durer savo pasakojimą, — vieną popietį aš sėdėjau ant dul-kėtų sėdynių tamsiame vienos var-gingos Pranciškonų Ordino vie-nuolyno bažnytėlės kampe. Kitaip pasakius, — pusiau sėdėjau, pu-siau klūpoju! Trečioje sėdynių ei-

lėje, priešakyje manęs, klūpojo su-sikaupusi moteris ir klūpodama tyčiai ir karštai meldėsi. Turiu at-virai prisipažinti, kad nė jos su-plyšę, raukšlėti bespalviai drabu-žiai, kuriuos ji dėvėjo, gal šešių ar daugiau žiemų sniego ir smar-kių lietu išplauti, — bespalviais padaryti, — nė pagaliau jos vei-das, šimtais vagų sunkių vargų skaitingai išvogotas, mano aty-dos visai neatkreipė. Mano atyda savin atkreipė vien jos rankos, jaudinančiai ir maldaujančiai pry-šakin ištiestos; sustingę, raudoni nuo šalčio, sutinę, bespalviai tų rankų pirštai, pamėlynavę ir ilgi tų pirštų, gal pusė metų nepiaus-tyti nagai, kurie lengvai matėsi iš kiek aukštyt pakeltų ir sulenktų kryžiaus formoje sukeistų jos ran-kų. Jos rankų tuo keistu kryžiumi sukeitimas, aiškiai rodė apribotą laiką jos bažnyčioje buvimą.

Tuo tarpu vargingoji moteris pakilo eiti laukan. Aš taipogi pa-kilau. Aš ją pasiglavau bažnyčios prieangy.

— Neturiu laiko ilgiau bažny-čioje pasilikti! — Nelaukdama ma-no paklausimo, pati pirmoji prakalbėjo moteriškė. Mat, man reiškia skubėti namo, nes reikia pri-ruošti mano vaikučiai procesijos eisenai, kuri vakare šioje bažny-čioje čia įvyks. O be to mano vai-kučiai yra dar permaži, paruošti vakare iš darbo parėjusiam tėve-liui arbatą. Taip pat aš pati turiu atlikti daug užsilikusio darbo”.

Aš ilgai galvojau apie tai ir niekaip nebegalėjau suprasti, ke-dėl mano širdis taip smarkiai ir galingai, tarsi jūros bangos, smar-

kaus vėjo pagautos, kaž kokia man nebesuprantama jėga pradėjo veikti, kai mano akys matė tas rankas, pakeltas ir pirmyn išties-tas, kaž ką kilnaus, galingo ir ne-matomo siekiančias. Ta angeliška rankų savininkės tuo momentu veide spindanti ramybė, tarsi sa-kyte man sakė, kad aš čia turiu prieš savo akis viršgamtiškos esy-bės kūrinį! Tose iššokusiomis nuo darbo, vargo ir skausmo rankų venomis ir sudžiūvusiuose, pamė-lynavusiuose, ilgais nagais jų pir-štuose, man tiesiog vaizdavosi i-dėtos dvi palmės, kaip tikras šventybės ženklas. Tas veidas ir tos akys pro suvargusias jų blak-tienas buvo žeriničios, tarsi švie-sus deimantas, tikrąją V. Dievo ir savo artimo meile, dideliu dievo-tumu, aukštomis dorybėmis ir tik-rają, krikščioniškąją gyvo tikėji-mo šviesa. Tos rankos padarė ją paslaptinę, aukščiau už visą že-miškąjį pasaulį ir materijalį jo grožį pakilusį!

Tą savo reginį aš palyginau su nekaltųjų vaikučių veideliais ir akutėmis; pagaliau palyginau su besimeldžiančios vienos karmeli-tės seselės vienuolės paveikslu, vieno dailininko nupieštu; tačiau tinkamo palyginimo ir atsakymo į tai sau vis vien nebegalėjau rasti. Karmelitės vienuolės mano maty-tas paveikslas su išbalusiomis nuo drabužių plovimo rankomis, su ankšta cele, su kieta lova ir plikos lentos kedute, ir mažutėliu staliu-ku, su didžiausiu pasauly skurdu ir neturtu, prie kurio ir pavargė-lis negali lygintis, su visišku sa-vęs šiam pasauliui nusimariniu, su didžiausiu savęs išsižadėjimu, pasiaukavimu ir kantrybe, paga-liau su dangiška jos akyse žerin-

čia šviesa, poetiškoje mano vaiz-duotėje tiesiog sensaciją padarė. Tačiau visa tai, anaipol man ne-sudarė tokio gilaus įspūdžio, ir nesukėlė mano širdy tokio šventu-mo jausmo, kaip kad matytos tos moteriškės besimeldžiančios ran-kos!

Be apsirikimo galima pasakyti, kad niekas iš mūsų nieko aukštes-nio ir tobulesnio, dvasinėje plot-mėje nebegali sukurti, kaip kad poeto Durer jo poemoje apdainuo-tų ištiestų aukšty pakeltų besi-meldžiančių rankų! Tasai poetas, kuris aprašė tas besimeldžiančias rankas, daugiau kaip šimtmetis, aiškiai ir, rodos, pakartotinai mums byloja, sakydamas:

“Pažvelgkite visi iš arti ir toli; šias rankas, tiesa, aš aprašiau jums ant popieros; tačiau tų ran-kų negražūs pirštai, neminkštą o-da ir gražus nagų išaugimas jūsų širdį pakeičia, o tik dideliu šven-tumu dvelkias jų suspaustų pirštų, ramus ir nuolankus karštai mal-dai, kryžiumi sukeitimas. Gali bū-ti, kad materialėmis savo kūno a-kimis jūs ir nebeįstengsite tikro-sios tų rankų reikšmės matyti. Ta-čiau jūsų dvasios akys, aiškiau-siai kiekvienam į jas pažvelgu-siam parodys tikrąją šių rankų reikšmę. Jos be abejo mums pa-rodys, kaip turi būti ir mūsų pa-čių rankos, o ypatingai širdys, pakeltos prie V. Dievo, kai stovė-dami Jo akivaizdoje, įvairių ma-lonių nuo Jo sau maldaujame. Per mūsų ištiestas rankas, pakeltą širdį ir karštą maldą, ir mūsų vargų ir skausmų išvogotas vei-das, ir suvargusios akys, gali nu-švisti dangiškuoju džiaugsmu, di-dele viltimi ir tikrąją mūsų sielos

Kas Yra Civilizacija?

“Civilizacija yra teisėtas individo pajėgų pareiškimas, kaip jį apsaugoja protinga visuomenė”.

Ernest Hello.

MES didžiuojamės XX amžiaus kultūra ir civilizacija, bet dažnai nesuprantame, kas yra kultūra ir civilizacija. Tos dvi sąvokos dažnai yra maišomos, net indentifikuojamos; tikslų skirtumą gal ir sunku pravesti, bet, apskritai, kultūra labiau liečia dvasinę sritį, civilizacija — medžiaginę.

Kaip kultūrą, taip ir civilizaciją sukūrė žmogus. Laikui bėgant kultūros diferencijavosi ir įgijo atskirų kraštų, tautų specifinį pobūdį. Iš čia civilizacija pasidarė internacionalinė, o kultūros — tautinėmis regionalinėmis.

Ernestas Hello aptaria civilizaciją, kaip “teisėtą individo pajėgų pasireiškimą, apsaugotą visuomenės”.

Suprantama, kaip civilizacija, taip ir kultūra yra žmogaus padaras, yra žmogaus, žmonių, tautų pasireiškimas. Kultūrą kuria tautos genijus, civilizaciją — žmonija.

Civilizacija reikalauja apsaugos. Istorija mums aiškiausiai parodė

ramybe ir laime, kurios nieku kitu, nors ir geriausiai suga.votu būdu, mes niekuomet pilnai nebegalėsime sau apturėti. Melskime karštai Dangaus Tėvą, kad Jis ir mūsų rankas ir širdis teiktų padaryti tokias, kaip poeto Durer apdainuojamos rankos ir širdis, tos suvargusios moteriškės!

civilizacijos priešus: tai karai, kruvini sukilimai, kruvinos revoliucijos. Kodėl taip bijoma šiandieną karo? Dėl žmonių aukų gal ne tik sielotūsi pasaulis, — žmonių pakaks, naujų užgims, — bet sukurtų civilizacijų, sunaikintų kūrinių amžiai neatitaisys.

Reikia nepamiršti, kad civilizacija — tai ne vieno žmogaus, ne vienos kartos ir ne vieno amžiaus kūrybinė išdava; civilizacija yra žmonijos, amžių padaras. Ją amžiai kūrė, ją amžiai tik gali atnaujinti, ar naujus kūrinius duoti.

Kaip tat reikalinga civilizaciją branginti ir ją saugoti! Kiek žalos yra padaręs tautų kilnojimasis IV, V ir VI amžiais, germanų laukinių tautų veržimasis; nuo jų smūgių žuvo graikų ir romėnų kultūra bei civilizacija, — mums atiteko tik jų likučiai.

Branginkime ir saugokime civilizaciją, o ypatingai globokime ir vystykime savą kultūrą.

Pavasario Saulei

Kai aš išvydau saulės meilę,
Žiedai pavasariu šypsojos,
Dangaus mėlynė kelią rodė
Į džiaugsmo auštantį rytojų.

Kalnams ir kloniams pasipuošus,
Dainų harmonijoms aidėjant,
Žvali jaunystė maldai ruošės:
— Nešk Tu man laimę, Didis Kūrėjau...

Žydėjo abelys prie kelio.
Jaunystė tryško mariom, saulėm,
Kai aš išvydau saulės meilę,
Smagu ir linksma čia pasauly.

J. Baras

Kristus ir Žmogus

“Tauta sukilo prieš tautą ir karalystė prieš karalystę”.
(Mat. 24,6).

POLITIKA ir technika, pinigai ir kultūra, gabumai ir garbė apkvaišino nūdienį žmogų. Jis pakliuvo tarp užiančių motorų ratų, tarp pragariško pabūklų trenksmo ir nesiorientuoja kas daryti. Kūrinys stoji prieš kūrėją. Žmogus — kūrėjas nepajėgia suvaldyti savo kūrinio. Nepažabojamos ambicijos vedamas taš mizernas meisteris dedasi pasaulio viešpačiu, o ištikrųjų tėra tik paprastas, labai negarbingo pono — savo žemosios prigimties — tarnas.

Teisingai yra sakoma, jog puikybė yra visų blogybių (nuodėmių) motina. Ne kas kitas, kaip tik puikybė paskatino prikalti prie kryžiaus Didįjį Nuolankumą; puikybė išgalando ir dabartiniam karui durklą.

O žmogus viskam apatiškas. Jis net ir tokią valandą, kaip aną, kada apaštalai, audros svaidomi ir siaučiančių įbangų skandinami, glaudėsi prie Dieviškojo Išganytojo kojų prašydami nuraminti audrą: “Viešpatie, gelbėk mus, nes žūstame”, išdidžiai taria: “Viešpatie, mes apsieisime ir be tavo pagalbos; netrukdyk mums, mes žinome ką darą!”

Ir liūliuojamas labai palankių sau pačiam minčių, jis (žmogus) žygiuoja per gyvenimą trypdamas purviniais batais dieviškąjį autoritetą, tautos gerovę, kitų naudą ir ramybę. Jam neliko nieko šventa ir kilnaus, išskyrus savo įgei-

džius. Jam lygiai lengva atsižadėt, jei liečia jo reikalus, tikėjimo, kaip ir kostiumą užsivilkt.

Jam lygiai malonu nuskriaust artimą, kaip ir skaniai pavalgyt. Jis lygiai lengvai kelia ranką prieš artimą, lyg tai būtų paprasčiausias skrybė.ės užsidėjimas. Jis lygiai lengvai meluoja ir įžuliai apgaudinėja, lyi tai būtų nekalčiausias, kasdieninis pasikalbėjimas. Jam nieko neliko šventa.

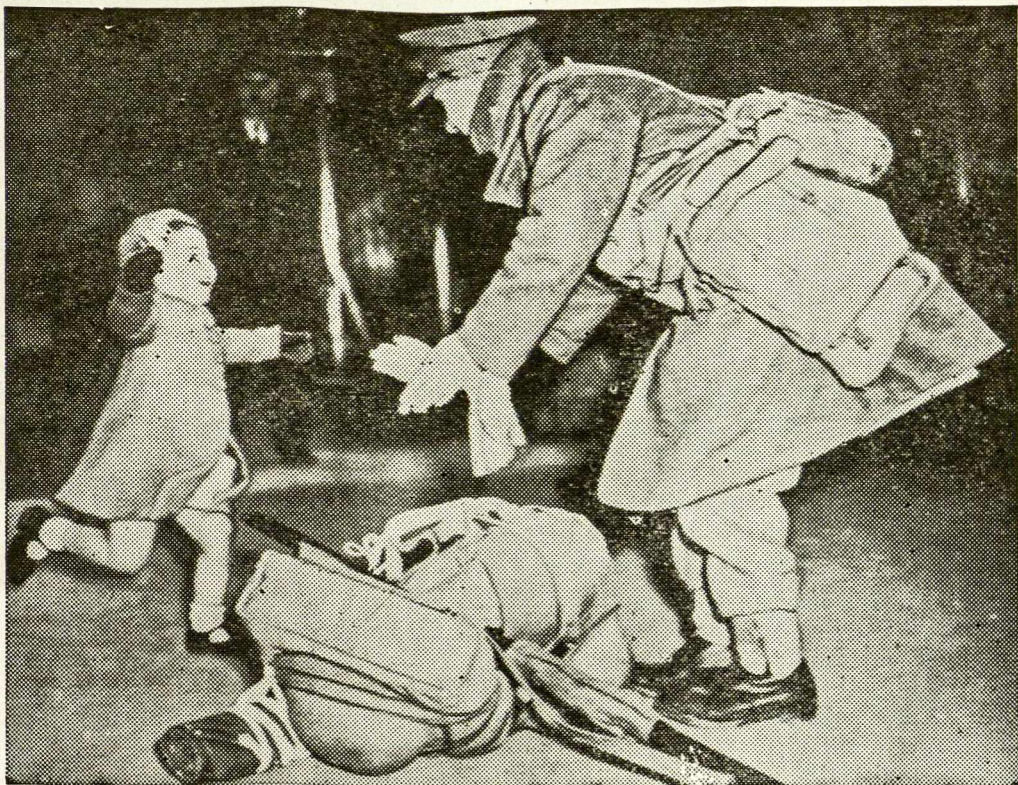
Užtat nesistebėkim, kad Europo dejuoja papūdusi kraujuje, kad skrodžiasi į dangų nekaltųjų agoniskas verksmas... Dar neatstatyti nesenai praūžusio Didžiojo karo griūvėsiai, o štai dangus jau vėl apsidengė tamsiais debesimis, ir niūrią padangę jau raižo žaibai. “Tauta sukilo prieš tautą ir karalystė prieš karalystę”.

Skerdynės tęsiasi, brolių kraujas liejasi, žemyne, jūroje ir ore paleistos į darbą visos griovimo ir žūdymo priemonės. Ir visa tai daroma taikos vardan, žmoniškumo sąskaiton. Štai kaip vaizduoja vienas rašytojas karo blogybę:

“Aplink degėsiai, pelenai, sudraskyti kūnai, pūvą lavonai... Kraujo jūros, ašarų upės, gėstančių vaitojimų aidai... sužvėrėję kareiviai, lyg skersnagių tigrų ruja, puola nakties tylumoje nuošaliai stovintį kaimelį, ir, bematant — viskas traška ugnyje; mirštančios moterys, bejėgiai seneliai, lopšy gulį kūdikiai”...

Kam? Už ką? Kodėl? Nieks nežino! Žmogaus žvėries sadizmas iškyla čia visoj savo pilnumoj ir šlykščioj nuogumoj.

Po dviejų tūkstančių metų nuo

Londono stotyje mergaitė pasitinka iš karo laikinai grįžusį tėvą.

Kristaus mirties vis dar žmonės žmonėmis tebėra vilkai draską vieni kitus. Skaudu ir liūdna, bet taip yra!

Šiandien didžiuojamasi iššudytųjų priešų skaičiumi, džiaugiamasi apgavimo miklumu, stebimasi įžulumu. Kur dingio broliška meilė, kur dingio pasitikėjimas, sugyvenimas, ramybė, pagaliau kur dingio taip visų mėgstama linksniuoti taika? Tyli nūdienis žmogus. Tyli dėl to, jog pats yra kaltas! Jis pats sukūrė baisų laužą ir nebeįtengia užgesyt. Jis perdaug pasitikėjo savimi, perdaug gerai manė apie savo jėgą ir nepriklausomumą nuo aukštesnių moralės principų.

Mes negalime tikėti, sako Pijus XI, kad tie, kuriems yra patikėta jų tautos gerovė ir laimė, norėtų ne tik patys įkristi į bedugnę, bet dar kartu įtraukti ir savo tautą ir visą žmonių giminę. Jeigu gi, — ko neduok, Dieve, ir ko, mes tikime, nebus, — kas nors panašią rykštę panorėtų suruošti, tada mes su giliu liūdesiu būtume priversti pakartoti prašymą Visagaliui Dievui: “Viešpatie, išnaikink karo geidžiančias tautas”.

Nepabugo to perspėjimo nūdienis žmogus. Perdaug surambėjęs jo sprandas nusilenkti bet kokiam autoritetui.

Istorija kartoja — Kainas ramia ranka žudo Abelį.

Skaudu Kristui matant blaškomas avis. Bet dar skaudžiau matant, kad tos jo numylėtios, kraujo kaina atpirktosios avys neatsiliepia į jo balsą. Jos sprunka šalin nuo globojančios jo rankos ir bėga į vilkų būrį.

Nieko nebelieka Kristui daryti, kaip tik kartoti kančios dienos žodžius: "Popule meus, quid feci tibi?" "Žmonės, ką padariau, kad jūs vejate mane iš savo tarpo? Ką padariau, kad mane persekiojate? Ką padariau, kad mane vėl pasiryžę esate nukryžiuoti? Už ką? Už ką neapkenčiate manęs? Už ką niekinate mano mokslą? Už ką kainiškai žūdate vieni kitus? Už ką šaukiate po visą pasaulį: mes nenorime, kad jis mums įsakinėtų, mokyti, šalin jį, prie kryžiaus!"

Ai žmonės, žmonės, kodėl jums klajoti taip pamėgo? Nejaugi jūs dar nežinote, kad kelias į laimę tėra tik vienas — tai taikos ir ramybės kelias. Kito kelio, būkite tikri, nesurasite. Kol nevėlu, eikite prie manęs. Aš paguodžiu visus, visų tautų ir visų luomų nepatenkintuosius. Aš paguodžiu vargšą ir turtingą, pažemintą ir garbingąjį, bemokslį ir mokytą, vyrą ir moterį, poną ir tarną, senelį ir jaunuolį, suaugusį ir vaiką. Aš mažai tereikaluju: truputį panašumo į tėvą ir truputį meilės — atsuk kitą veido pusę, palik apsiaustą vagiui, kurs jau pagrobė juopą; mylėk tuos, kurie tavęs nekenčia..."

Bet, deja, negirdi Kristaus skundo nūdienis žmogus, nes karo laidotuvių maršo garsai ir ginklų fabriku staugimai; plieno kūjų dūžiai ir liejyklų kunkuliavimas; įžulus juokas ir ciniškas pasityčiojimas; anarchistiški revoliuci-

nierių šauksmai ir paika ambicija apglušimo jį, ir jis nebesiorientuoja kas daryti!

"Viešpatie, gelbėk mus, nes žūstame!" **Kl. Gutauskas (P. G.)**

Be Naudos Tarnavimas

Vienas karalius sakė savo senam tarnui, kuris gulėjo mirties patale:

— Prašyk iš manęs, ko tik nori, aš visą tau padarysiu, nes man ilgas metus ištikimai tarnavai.

— Karaliau, — atsakė ligonis, — prailgink mano gyvenimą nors viena diena.

— Drauge, — atsakė karalius, aš to negaliu padaryti, nes neturiu tokios galios.

Ligonis nuliūdo ir pasakė:

— Ak, koks neprotingas buvau, aukodamas visą savo gyvenimą tam, kuris man negali duoti nė vienos dienos. Jei aš būčiau tarnavęs Dievui, tai galėčiau turėti vilties gauti iš Jo amžiną gyvenimą ir amžiną užmokestį.

Supuvę Obuoliai

Vienas Bažnyčios priešas nuolat šmeižė kunigus. Jo kaimynas sodininkas kartą nusivedė jį į savo sodą ir parodė keletą nukritusių obuolių: "Matai tuos obuolius; kodėl jie nukrito?" — "Supuvo, ar ne?" — "Gerai. Jei po mano medžiu guli keletas supuvusių obuolių, ar manai, kad ir kiti yra tokie pat, ir kad obelis visiškai nenaujinga? Ir kiekvienoje draugijoje atsiranda blogų narių. Kat. Bažnyčia yra visų didžiausia draugija, stebuklingas medis! Taigi, ir apie ją nereikia spręsti iš puolusių vaisių, bet iš pasiliekančių".

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

Ar reikia prieš mirtį atlikti bendrą išpažintį, t. y. pakartoti nuodėmės iš viso gyvenimo, ar iš kelių mėnesių ar metų?

Bendros išpažintys būtinai reikalingos kada sužinome, jog praėityje kai kurios mūsų išpažintys buvo negeros. Tada reikia pakartoti visas nuodėmes, kiek atsimename, nuo pirmos negeros išpažinties. Bendros išpažintys taip gi kartais patartinos, kada žmogus daro savo gyvenime kokią labai svarbų žingsnį, pav. stodamas į vienuolyną, ar į dvasinį luomą, prieš vedybas ar panašiai. Tačiau, ar reikėtų kam mirties pavojuje atlikti bendrą išpažintį ar ne, geriausia gali išspręsti kunigas atskiruose atsitikimuose.

Kaip gali suaugęs nekrikštytas asmuo gauti savo nuodėmių atleidimą?

Jeigu toks asmuo žino apie krikšto reikalingumą ir jo esmę ir žino apie reikalą priklausyti prie vienos tikros Kristaus bažnyčios, jis privalo glaustis prie tos bažnyčios ir priimti krikštą. Šis sakramentas savo keliu nuplauna pirmą nuodėmę ir visas kitas nuodėmes, kurias žmogus prieš priimsiant krikštą savo darbais papildė. Jeigu gi minėtas asmuo neturi jokio supratimo apie viešų minėtus dalykus (t. y. krikšto esmę ir reikalingumą ir reikalą priklausyti prie tikros Kristaus bažnyčios) o tačiau tiki į Dievą, jis turi sužadinti savyje tobulą antgamtinį gailestį jeigu nori gauti nuodėmių atleidimą; tokiu gaileščiu žmogus gailisi už nuodėmes, ir jų neapkenčia daugiau ne kaip ki-

tų kokių blogybių todėl kad nuodėmė įleidžia begalinę gėrybę — Dievą. Netobulas gailestis už nuodėmes tokiam asmeniui neužtektų, nors jis pakanka tam, kurs per atgailos sakramentą gauna nuodėmių išrišimą.

Aš gavau dovanų ražančių, kuris susidaro iš septynių dalių po septynis poterėlius, o tarp kiekvienos dalies yra medalikėlis; kaip reikia ši ražančių atkalbėti? (O. L., Silver Creek, Pa).

Ražančių, kurių Tamsta minėjote vadinasi Švč. Panos Marijos Septynių Sopolijų Ražančius. Jis susidaro iš septynių dalių, o kiekvienoj dalyj septyni poterėliai; tarp vienos ir kitos dalies yra medalikėlis arba vienas didelis poterėlis; po paskutinės dalies paprastai būna dar trys poterėliai. Prie kiekvieno medalikėlio (arba didelio poterėlio) reikia kalbėti Tėve Mūsų, o ant mažesnių poterėlių reikia kalbėti po Sveika Marija ir tuo tarpu mąstyti apie paslaptį, kurią ta dalis primena. Septynios paslaptys, apie kurias reikia mąstyti yra: 1) Simeono pranašystė apie Kūdikelį Jėzų, 2) Bėgimas į Egiptą, 3) Atradimas Jėzaus bažnyčioje, 4) Jėzaus susitikimas su Marija einant į Kalvarijos kalną, 5) Jėzaus nukryžiuojimas, 6) Nuėmimas Jėzaus nuo kryžiaus, 7) Palaidojimas grabe.

Ant trijų likusių poterėlių, reikia atkalbėti tris Sveika Marija, prisiminti Švč. Marijos ašaras.

Niekais nueina sumanymai kame nėra pasitarimo; kame gi daug patarėjų, jie sustiprėja. Pat. 15, 22.

NUOTRUPOS

Žodis Paveikia, Pavyzdys
Patraukia

SYKĮ viename Kinijos misijų stočių, tūlas misijonierius kunigas kaip galėdamas daug kuo pasitarnavo vienam pavargėliui, visaip stengdamas pagerinti apgailėstą vargšo gyvenimo būvį. Kaip ne kaip, misijonieriui vėliau teko sužinoti, jog šis pavargėlis savo pavyzdžiu ir raginimais buvo tikėjiman atvertęs keletą kitų benamių vyrų.

Štai vieną dieną kunigui pranešta, kad jo draugas elgėta gulėjo pagodoj (kiniečių šventykla) bimirštąs; misijonierius nieko nelaukdamas, tuoj leidosi pas elgėtą paskutinius sakramentus suteikti. Atėjęs vieton, kunigas rado tris elgėtos atsivertėlius draugus, klūpojančius aplink mirštantį žmogelį. Būriai žmonių sekė paskui kunigą šventyklon ir dideliu susidomėjimu tēmijo kaip kunigas ligoniui atliko paskutinius patarnavimus, ir paskui leido ligoniui po oda brangius vaistus, stengdamasis iki paskutiniam išgelbėti egiętos gyvybę.

Vėliau toje apielinkėje daug buvo kalbėta ir rašyta apie kokio tai svetimo kunigo misijonieriaus gailėstingumą. Neilgai po minėto įvykio, vienas buvusių ant vietos žiūrėtojų, žymus ir garbingas miesto gyventojas, atėjo į misiją ir prašė knygų apie katalikų tikėjimą ir jo mokslą.

Keista Būtybė Žmogus...

Garsus italų artistas Leonardo da Vinci, pradėjęs piešti garsų paveikslą "Paskutinė Vakarienė",

ilgą laiką ir visur ieškojo tinkamo žmogaus modelio, kuris nors šiek tiek atitektų Kristaus panašumui. Artistas jau beveik neteko kantrybės ir norėjo darbą mesti kai štai pasisekė jam surasti šiam reikalui tinkamą žmogų, vardu Pietro Vandinelli. Šis jaunikaitis turėjo tokią skaiščių, rodos tobulą, dvasinę šviesą spindinčią išvaizdą, jog Leonardo prašė jaunuolio, kad kad šis malonėtų pasėdėti kaip modelis dėl Kristaus paveikslu. Vandinelli sutiko, ir artistas tikrai džiaugėsi radęs šiam darbui tokį atitinkamą panašumą.

Keletą metų vėliau, Leonardo prisėjo ieškoti modelio dėl Judo Iskarijoto panašumo. Ir vėl Da Vinci ilgai ir plačiai išieškojo tinkamo modeliui asmenio; pagaliau, vienoj apleistoj ir purvinoj gatvėj sutiko elgėtą, ir tuoj suprato, jog šis žmogus galėtų jam tikrai įkvėpti Judo ypatybes. Elgėtos veidas buvo tiesiog nežmoniškas, pasibiaurėtinas; bet tokio Leonardo kaip tik ir reikėjo. Elgėta apsiēmė už nemažą pinigų sumą artistui pasitarnauti. Ilgą laiką tęsėsi darbas; elgėtai teko dažnai ir ilgas valandas išsėdėti Leonardo dirbtuvėje. Tačiau laikui bėgant, Leonardo nujautė ir elgėtos išvaizdoje matė ko tai tokio pažįstamo; priminė jam ką nors iš praeities. Leonardo staiga sudrebėjo... Suprato, kad šis biaurus, nežmoniškas, atstumiantis veidas kadaise buvo švelni, spindinti Pietro Vandinelli išvaizda. Per tuos kelis metus, nelaimės, vargai ir nuodėmės skaištų, gražų jaunikaitį pavertė šia baisia, biauria žmogys-

ta. Ir Kristaus ir Judo Iskarijoto panašumas tame pačiame žmoguje! Leonardo da Vinci net sudrebėjo, ir šepetukas išslydo jam iš pirštų...

Gera Mintis Bedieviams

Vienas žymus prancūzas, pragensėjęs politiniuose sluoksniuose pasakojo vieną idomų ir pamokinantį nuotyki apie tulą poną, irgi politiką, kuris svarbiais reikalais atvyko Paryžiu.

Minėtas ponas atsistojo viename Paryžiaus viešbučių, pasisamdė kambarį, už kurį iš kalno užsimokėjo visam mėnesiui. Savininkas užklausė ar kartais ponas nenorėtų kvitos.

“Man kvitos visai nereikia”, atsakė ponas. “Dievas teliūdija, kad aš užsimokėjau”.

“Tai tamsta tiki į Dievą?” su panieka užklausė viešbučio savininkas.

“Tikrai, tikrai, tikiu”, atsiliepė ponas. “O ar tamsta ne?”

“Ne, ne aš, pone”, pridūrė šeimininkas.

“Aa,” pridūrė ponas, “jeigu taip, tai prašau man išduoti kvitą.”

Priežodžiai

Įniršęs žmogus atveria savo gerklę, bet užmerkia akis.

Gabus artistas moka nupiešti ir velnią ir angelą.

Kvailas patį save giria, išmincingas gi kvailąjį.

Gražios gėlės bematant nuskinamos.

Elgėtos piniginė be dugno.

Juo daugiau žmogus duoda pavargėliui, juo turtingesnis jis (t. y. duodantis) darosi. **A. J. M.**

Motinos Dienoje

Tau, motin brangioji, šiandieną
Iš žodžių meilųjų vainiką pinu,
Už slaptąjį skausmą kiekvieną
Dėl manęs išlietą pagerbt ateinu

Prie savo krūtinės kasdieną
Glaudei, glamonėjai su džiaugsmu
ramiu;

O ašarą Tavo ne vieną
Jaučiau aš ant veido: riedėjo
s kruostu.

Akimis žingsnius man lydėjai
Ir mano puolimą kiekvieną jautei;
Ir ateitį spėti norėjai,
Iš žvilgsnių likimą atsargiai skai-
tei.

Vos žodį išstarti galėjau,
Tuoį kryžiaus jau ženklą krūtinėj
rašei;

Kai aiškiai kalbėti pradėjau,
Gražiausiąją maldą išmokti prašei.

Tau ašaros byro ir byro,
Nes kelią erskėčių Tu mano metei,
Bet paslėpei kartu ir džiaugsma
tyrą,

Nes kelią erskėčių Tu mano matei,

A. Bulotas, M.I.C.

Mano broliai, jei kas jūsų nuklystų nuo tiesės, ir kas nors jį sugražintų, tas turi žinoti, kad kas sugražina nusidėjėlių nuo jo kelio klaidos, tas išgelbės jo sielą nuo mirties ir apdengs daugybę nuodėmių. Jok. 5, 19—20.

“KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS”

Marijonų Bendradarbių Savaitinis laikraštis.

Marijonų Bendr. mokestis ir

“Laivas” metams — \$3.00

Svetur metams \$3.00 Atskiras num. 5c

Vien laikraščio “Laivo” pr. n. met \$2.00

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Tel. Canal 7790

ĮVYKIAI KATALIKŲ PASAULYJE

Vyskupo Būčio Sutikimas New Yorke

Balandžio 25 d. Italijos linijos laivu Vyskupas Būčys ir kun. Rėklaitis atvyko laimingai. Juos sutiko lietuvių dvasiškija ir visuomenė, Priėmimas įvyko New Yorker viešbutyje. Vakaro vedėju buvo kun. J. Simonaitis ir vyriausioju kalbėtoju kun. dr. Končius. Kalbėjo: kun. Pakalnis, prel. Maciejauskas, kun. Švagždyš, kun. Garmus, kun. Lekešis, red. J. Laučka, kun. Jakaitis, kun. dr. Navickas, kun. Reklaitis ir vysk. Būčys.

Bendrai aptarta, jog Amerikos lietuvių vieningumas būtinas Lietuvos ateičiai.

Birželio Mėnesį Įvyks Konsistorija

Italų sluoksniuose kalbama, kad popiežiaus konsistorija įvyks birželio mėnesį skirti naujus kardinolus, tarp kurių būsią du, o gal ir trys amerikiečiai.

Amerikai kardinolais numatomi New Yorke arkivyskupas F. J. Spellman ir Chicagos arkivyskupas S. A. Stritch. Taip, pat, sakoma, gali būt kardinolu paskirtas ir San Francisco arkivyskupas J. J. Mitty.

Pagaliau kardinolatas gali tekti ir kai kuriems Berlyno, Budapešto, Briuselio, Romos ir Rio de Janeiro nuncėjams.

Anot italų spaudos, konsistorija bus pagreitinta dėl Paryžiaus arkivyskupo, kardinolo Verdier mirties. Šventasis Tėvas pageidauja ko veikiau Paryžiui paskirti arkivyskupą ir jį pakelti kardinolu. Tas reikalinga šio karo laiku — Paryžiuje turėti kardinolą.

Dviejų Šalių Vyskupų Suvažiavimas

San Antonio, Texas, mieste įvyko vyskupo Sidney M. Metzger konsekracija. Į tas iškilmes buvo atvykę daug Jungtinių Valstybių vyskupų ir taipgi buvo keletas vyskupų ir arkivyskupų iš Meksikos. Tai buvo proga pasitarti apie Meksikos bažnytinius reikalus.

Meksikos vyskupai liūdnai pranešė, kad ten dar nepramatomą pagerėjimo bažnytinių reikalų. Religinė laisvė ten dar ne tik tebevaržoma, o ir nepramatomą palengvėjimo. Todėl Meksikos vyskupai prašė Jungtinių Valstybių vyskupų paramos.

Meksikos katalikai reikiamos paramos Jungtinėse Valstybėse jau gauna. Kadangi Meksikoje uždraustos tikibinės mokyklos ir kadangi kartu ten uždraustos ir kunigų seminarijos, tai jauni vaikinai, turintieji pašaukimą į kunigus, savo šalyje neturėdavo progos seminarijos mokslų eiti. Todėl tokia seminarija tapo įsteigta šioje šalyje, New Mexico valstybėje, Las Vegas miestelyje. Dabar toje seminarijoje auklėtinių yra 500. Per metus jos užlaikymas atseina apie \$100,000. Tuos iškačius perpus padengia meksikonai, o kitą pusę sudeda šios šalies katalikai. Štai Amerikos katalikų parama Meksikos katalikams. Prašant Meksikos vyskupams ta parama bus tęsiama.

Kadangi dabartinė Meksikos vyriausybė eina prie užmezgimo artimesnių ryšių su Sovietų Rusija, Japonija ir naciška Vokietija, tai tuomi sukelia didelį nepasiten-

kinimą Jungtinių Valstybių vyriausybėje ir visuomenėje. Tokią nepatinkamą Dėdei Samui kryptį Meksikoj gali ten pakeisti sustiprėję katalikai. Todėl Meksikos katalikai gali paramos susilaukti ne vien iš šio krašto katalikų, o ir iš šio krašto vyriausybės ir plačiosios visuomenės. Jei taip įvyktų, tai Meksikos katalikų stiprėjimas imtų sparčiai augti. Greitas laimėjimas būtų užtikrintas.

Naciai Suvaržo Religines Pamokas

Vokietijos mokyklose vaikams privalomas švietimas yra 12 metų. Iki šioliai švietimo programoje buvo ir religinės pamokos. Dabar vyriausybė nusprendė religines pamokas sutrumpinti tik iki 8 metų, o toliau per sekančius ketverius metus galima apsieiti ir be tų pamokų.

Naciai sako, kad po aštuonerių metų mokyklose turi būti daugiau ir plačiau dėstoma matematika ir gamtos mokslai, ypač turį sąryšio su valstybės apsauga.

Iš nacių ką tokio geresnio nė nelaukta. Iš kai kurių mokyklų seniau visiškai pašalintos religinės pamokos, o kitose palikta, kad nesukeldinti gyventojų.

Garbingas Darbas

Šį pavasarį Katalikų Radio Valanda mini 10 metų sukaktį. Žymiausias tos valandos kalbėtojas yra prelatas Fulton Sheen, Katalikų Universiteto profesorius, kurio kalbos yra labai mėgiamos ir katalikų ir nekatalikų žmonių. Šio garsaus kalbėtojo radio kalbos gražino Katalikų Bažnyčion daug netikinčiųjų ir kitatikių. Jų tarpe yra tikrai žymių žmonių: Heywood Brown, garsus kolumnistas

rašytojas; pulk. Mann; o dabar prel. Sheen rengia priimti katalikybėn Henry Ford II, garsiojo pramoninko anūką.

Pranešama, kad prel. Sheen gauna nuo 3,000 iki 6,000 laiškų kasdien. Trečia laiškų dalis gaunama nuo nekatalikų. Į įvairiausių paklausimus tikėjimo reikalais atsako pats kalbėtojas. Nacionalė Katalikų Vyrų Taryba klausytojams yra išsiuntinėjusi 1,750,000 kopijų prel. Sheen kalbų.

Iš to galima suprasti, kaip didelį misijų darbą atlieka katalikų vyrų organizacija, finansuodama šią radio valandą, ir kaip garbingai pasitarnauja katalikybei tos valandos kalbėtojai ir kiti programos dalyviai.

Lietuvoje

Rengia Didelį Vilniaus Albumą

Vilniaus miesto savivaldybė rengiasi išleisti platų leidinį apie Lietuvos sostinę, kuris bus pavadintas "Vilnius". Leidinys apims šiuos skyrius. 1. Didžiosios Lietuvos Kunigaikštystės paminklai Vilniuje, 2. Vilnius — devynioliktojo amžiaus lietuvių kultūrinio ir politinio veikimo centras, 3. Vilnius — Lietuvos Nepriklausomybės lopšys, 4. Kova dėl Vilniaus ir 5. Vilnius šiandien. Leidinys išeis gegužės-birželio mėnesiais.

Susisiekimas Oru Tarp Kauno ir Palangos

Patiriama, kad ir šiemet oro susisiekimas su Palanga lėktuvais "Darius" ir "Girėnas" bus palaikomas, kaip pernai, ir prasidės apie birželio vidurį.

Remkime Marijonus Argentinoje

Nuo kovo mėnesio, 1939 m., Tėvai Marijonai darbuojasi Argentinos lietuvių tarpe, teikdami jiems dvasiškus patarnavimus. Kadangi Argentinos lietuviai katalikai nepajėgia nei bažnyčios pasistatyti nei kunigo išlaikyti, todėl Tėvams Marijonams tenka labai sunkų misijonierišką darbą dirbti Argentinoje. Šiomis dienomis kun. Jonas Jakaitis, M.I.C., renka aukas Amerikoje, kad galėtų Argentinos lietuviams katalikams pastatyti bažnyčią. Kun. Jakaičio maršrutas:

Elizabeth, N. J. — gegužės 12 d.
Philadelphia, Pa., Šv. Andriejaus parap. — geg. 19 d.

Philadelphia, Pa., Šv. Jurgio parap. — geg. 26 d.

Mt. Carmel, Pa. — birželio 2 d.
Waterbury, Conn. — birž. 23 d.

Aukos skirtas statybai pirmosios lietuvių bažnyčios Argentinoje galima siųsti adresu:

Marian Fathers Mission
Marianapolis College
Thompson, Conn.

Arba galima siųsti tiesiog į Argentiną adresu:

Padres Marianos
Bno. Rivadavia 2199,
Valentin Alsina, Avallaneda
Buenos Aires, Argentina.

Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesielgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesidžiuojanti, neieško savo naudos, nesusierzina, neįtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, o džiaugiasi tiesa; visa nukenčia, visa tiki, visą sako viliasi, visa pakelia. 1 Kor. 13, 4—7.

Draugo Spaustuvės Mašinų Fondas

Kadangi su Naujais 1940 Metai mūs vienintėlis katalikų dienraštis "Draugas" išeina kasdien padidintas 8 puslapių, taigi būtina, kad "Draugo" spaustuvė išigytų naują moderniausią **Inter-type** mašiną, kuri kainuos \$8,000.

"Draugo" Bendrovės direktoriai nutarė steigti "**Draugo**" **Spaustuvės Mašinų Fondą**.

Aukotojai, kurie "Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondui įneš \$100.00 bus įrašomi į "**Draugo**" **Bendrovės Garbės Narius**; b) gaus mūsų dienraštį "Draugą" iki mirties dovanai.

"Draugo" Labor Day (Rugsėjo 2) Piknike bus duodama 1940 Naujas De Soto Automobilius laimėjimui. Šio pikniko pelnas skiriamas "Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondui.

"Draugo" darbininkams atimama teisė laimėti šią De Soto automobiliaus dovaną.

Visus kviečiame prie šio "Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondo prisidėti pagal išgalės.

Kun. J. Mačiulionis, M.I.C.,
"Draugo" Administratorius

Nes tas yra mūsų gyrius: mūsų sąžinės liudijimas, kad mes elgėmės šiame pasaulyje neklastinga širdimi ir tikrybe iš Dievo, ne kūno išminties, bet Dievo malonės vedami. 2 Kor. 12.

Broliai: džiaukitės Viešpatyje visuomet, vėl sakau, džiaukitės! Jūsų kuklumas tebūna žinomas visiems žmonėms; Viešpats yra arti. Pilyp. 4, 4-5.